

Forfatter: Skjoldborg, Johan

Titel: Udrag fra Slægten

Citation: Skjoldborg, Johan: "Slægten", i Skjoldborg, Johan: *Slægten*, 1925, s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skjold_08-shoot-idm140074492979472/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Slægten

KAREN (*frem og tilbage over Gulvet*). Naa, det er altsaa den saakaldte fri Kærlighed. (*frem og tilbage over Gulvet. Standser*) — Hvor blev hun saa af?

UNG-GRAVES. Vi skiltes som Venner.

KAREN. Naa — ha! — ja. — — Jeg havde nok tænkt, at du var noget letsindig, Graves, men dether . . . nej!

UNG-GRAVES. Glem ikke, hvad vi har haft tilfælles, Karen. (*med stille Hengivelse*) Hvor staar det nu for mig i et Skønheds-Skær!

KAREN. Ja, Graves, vi har leget sammen som Børn, og vi har vel egentlig leget lige til nu. Og selv om vi tit har drillet hinanden, saa har du Ret i — det er ogsaa bleven klart for mig den sidste Tid — vi har hele Tiden hemmelig følt, at vi hørte sammen.

UNG-GRAVES. Ja, ikke sandt, Karen!

KAREN. Men hvad du idag har fortalt mig — jeg indrømmer særligt og redeligt — det har paa en brutal Maade revet Sløret fra mine Øjne.

UNG-GRAVES (*med Ærbøighed*). Karen — at staa her for dig er som at staa paa hellig Jord.

KAREN. Der er mange smukke Ord til, Graves.

UNG-GRAVES (*fast*). Du maa ikke tro, at jeg vil løbe fra det, jeg vil overhovedet ikke løbe fra nogetsomhelst, det er nemlig *mit* faste Punkt. Men sandt er det, at først nu har jeg mødt det virkelig Store i mit Liv, — det er først nu blevet mig klart, rigtig bevidst, hvormeget du virkelig betyder for mig, Karen.

KAREN (*uroelig*). Jamen, hvad du har fortalt mig nej, jeg *kan* ikke finde mig i det!

UNG-GRAVES. Det gør mig ondt, hvis jeg har saaret dig, min Mening var jo kun, at for dig kan jeg ingen Hemmeligheder ha', vi to maa ikke lyve for hinanden.

KAREN. Nej, det maa vi ikke.

(Lille Pause)

UNG-GRAVES. Er det alt, hvad du har at svare mig?

KAREN. Ja. Jeg tror dig ikke rigtig — jeg maa ha' no-